



Numerul 15.

Oradea-mare 14/26 aprilie 1896.

Anul XXXII.

Ese duminica. Abonament pe an 10 fl., pe 1/2 de an 5 fl., pe trei luni 2 fl. 70 cr. Pentru România pe an 25 lei.

## Dama misterioasă

**D**omna Simina V. era o ființă foarte misterioasă, și nu-i mirare că în micul orașel Z. era obiectul interesării comune.

Simina s'a strămutat în orașelul Z. de vre-o doi ani — și când a sosit pentru prima dată în oraș, a adus cu sine trei sicrie, pe cari le-a înmormântat în cimiterul orașului. După faptul acesta, înmormântarea a trei morți de-odată, fără a se ști că de unde au fost, și cine-i domna care s'a îngrijat de înmormântarea lor, a fost prea de-a-juns ca să deștepte curiozitatea tuturor.

În curând după înmormântare, domna Simina V. s'a strămutat cu totul în orașul Z. și aici se înfașură în o atmosferă așa de misterioasă, încât bieții orașeni au fost toți atacați de curiozitate ca de o bolă grea și periculoasă.

Domna Simina umblă pururea în negru. Fața ei arată o nespusă durere, era înse blândă și



ORFANIL.

asă de frumoasă în tristețea ei; ochii albaștri și mari umbriți de gene lungi, aveau o privire vagă de resemnațiunea unei martire, — talie sveltă, formele rotunde și perfecte, un adevărat trup de princesă.

Mergea regulat la biserică, se punea în genunchi înaintea iconei Madonei și se ruga mult, mult de tot! Iar când câte-odată, cuprinsă de o nespusă durere, își rădică ochii mari, inundați în lacrimi, spre cer, și buzele i se mișcau misterios, rostind cuvinte nețeleșe, cei din giur înfiorați, o priviau ca pe o sfântă, și uitându-și că sunt în biserică, priviau numai la Simina și la jalea ei!

O! și era așa de frumoasă când o vedeai ingenuchiată, cu mâinile înțelește, privind lacrimând spre cer și rugându-se. Câți nu oftau, vădându-o, câte inimi nu băteau cu putere, cuprinse de un sentiment de milă, covârșit de o nespusă dragoste!

În fiecare zi Simina

mergea în cimiter, ducea flori noue pe mormântul sub care odihneau cei trei morți ai sei, punea florile pe mormânt și-apoi ingenunchiă și se rugă pierdută în gândurile și durerile ei!

De mulțori veniau unii curioși ca să o vadă, și o contemplau departe, mișcați până la lacrimi în cea mai adâncă tăcere ca să nu o conturbe!

Casa dómnei Simina V. era tot așa de misterioasă ca și dómna ei. Ușa-i era mereu incuiată și fereștile închise. Ea nu mergea la nime și nu făcea vizită nimărui, trăia izolată de toți și în tot orașul aproape nu era om cu care să fi vorbit.

O servitoare bătrână, care purta economia casnică, era mută ca mormântul. Mulți au cercat a afla ceva din gura ei, dar fără succes, ea le răspundea la toți: Nu știu, nu me 'ntrebați.

Nu-i mirare dară decât după toate acestea, curiozitatea tuturor creștea mereu, și li se părea o adevărată tortură.

Firește că se svoniau multe, unii pretindeau a ști totul, și spuneau fel de fel de „dómna misterioasă” cum o botezaseră. Că și-ar fi părăsit bărbatul, că și-ar fi pierdut prin o bătă grabnică pe toți ai sei, — iar unii, cari erau mai rei, nu se sfiau a răspândi chiar și calumni reutăcioase: că durerea și pietatea ei sunt numai făcătoare de rele...

Și toate aceste le ilustrau cu întâmplări tinere și urite, pe cari, susțineau, că le-au văzut.

Dómna Simina V. rămânea înse mereu cea veche.

Pote nici nu știea ce vorbește lumea, mergea la biserică și 'n cimitir regulat, își făcea rugăciunile cu aceeași pietate și durere sfântă, și-apoi se 'nchidea în temnița ei de bună voie.

Eră o după amieză caldă de primăveră. Salcâmii înfloriți imprășcieau prin aer miresme dulci și îmbătătoare, rațele sórelui, care scăpăta spre apus, aveau o căldură blândă, moderată.

Dómna Simina V. ingenunchiată la mormântul ei scump, se rugă.

De-o parte, lângă un mormânt prospăt, rădemat de-o cruce, stetea dl Aurelian, unul din fruntașii orașului Z, cufundat în durere pentru pierderea tinerei sale soții.

Eră așa de cufundat în gândurile lui, încât nu a observat-o pe Simina, și când acesta a lăsat să-i sbóre din piept un sfășietor oftat, el tresări ca din un vis lung, ochii lui triști se ațintiră asupra femeii rugătoare, el o află așa de frumoasă, așa de perfectă și dragălașă în tristețea ei mișcătoare de inimă!

Și în curând acesta admirație i se străformă în un simțământ de care nici el nu-ș putea da semnă. Mergea la biserică și în cimitir numai să o vadă și suferia de lipsa ei mult!

În farmecul acestui simțământ nou uită propria nefericire, și alte planuri, alte visurii resărira 'n inimă, care câțva timp i-a fost pustie! O idee i resăria în minte mereu, și de câte-ori și-o improspătă, totdeauna roșiă, și prin vine i svěníă sângele cu o căldură neobișnuită.

„De-aș pute-o face pe Simina, dómna Aurelian” și privind în gol, zimbă de fericire!

E un amurg frumos de vără. Arșița nesuferită dispăre cu 'ncetul, și recórea dulce se revărsă peste toate, adusă pe aripile zefirului, care ciătina frunzele ce

șoptiau vesel între sine, Simina ingenunchiată la mormântul ei se rugă, iar Aurelian de lângă mormântul soției sale, o privia dus pe gânduri.

Simina era tristă, mai tristă ca ori și când.

De-odată începă a plânge cu hohot, pieptul i se rădica în suspine lungi și nădușite, părea o sălcie tristă ce se îndoie de-asupra unui mormânt, suflată de un vânt aspru și greu!

Aurelian se apropia, cu milă, de ea.

— Pentru Dđeu, dómna, ce ai? Să ierți, că vin ca necunoscut să-ți tulbur această isbucnire a durerii, dar plângi așa de sfășietor, de mi-i témă și milă...

Simina rădica ochii ei plini de lacrimi asupra lui, ei revărsau o dulce recunoștință.

— Iți mulțumesc domnule că nu m'ai lăsat în desperarea mea, cine știe ce s'ar fi întâmplat? Dar e o đí fatală acesta pentru mine... Iți mulțumesc, și cred că vei fi așa de bun să me insoțești până acasă?

Și plecară alătura, trecătorii i priviau deschidând ochii mari și cotindu-se.

— Cum poți dta să te separezi așa de lume, începă Aurelian, — de ce te invélui cu un vél așa misterios, prin care nu poți străbate nimic la dta din lume, și nici de la dta nu străbate nimic la lume? De doi ani trecuți ești în orașelul nostru și acelaș mister planază peste toate ca și în điva în care ai venit la noi! Aceeaș durere te mistue și acum ca și atunci. Cred că veți și dta că e reu așa, un mângăitor poate face mult, fôrte mult; iți poate indulci multe clipe amare...

Simina ascultă dusă pe gânduri cuvintele lui...

— Un mângăietor... un amic sincer, unde aș pute afla? — murmură ea mai mult pentru sine.

— În persóna mea, dómna, — adause Aurelian cu căldură.

Simina privi lung în ochii lui negri, mari și sinceri.

— Iți mulțumesc domnule, ești amicul meu de ađi incolo. Imi pari un om așa de bun, dta singur vei pricepe durerea mea, și me vei și încátva mângăia. De un timp încóce simt și eu lipsa unei inimi sincere, căreia să me destăinuesc. Povóra durerii n'o mai pot duce singură, mi se stinge vieța sub greutatea ei...

Intr'aceea sosiră la pórta căsei.

— Și acum — đise Simina cu un zimbet trist — așa că vei intră puțin la mine, bunul meu prietin? Vreau să-ți descoper tot trecutul meu, totă durerea mea, și-apoi să me mângai, decât vei pute. Pentru dta nu mai pot fi „dama misterioasă”. Dta trebuie să știi totul, sântem prietini și prietenia taine nu are.

— Me simt nespuse de fericit, — răspuse Aurelian cu o ușoră mișcare din cap — și intrară.

Casa era tristă și posomorită. Liniștea ce domnia intr'ensa te umplea órecum de flori.

Aurelian tresări cu spaimă, Simina-l observă și zimbă dureros: — E tristă casa mea, nu-i așa, prietene? și deschise ușa unui salonaș mic.

Eră aranjat de tot frumos, cu un gust estetic și cu o fineță deosebită, părea înse mai mult o chilie mortuală. Fotelurile și scaunele erau de catifea neđră, perdelele de la ferești încă erau negre, icónele încă drate în negru.

Aurelian se opri, mirat, în prag.

— Intră prietino, intră, — đise Simina și ochii i se umplură de lacrimi, decât te sperii de locuința mea, când iți voi destăinui cumplita mea durere, ce vei și face? Și nu uită că dta trebuie să me mângai...

Aurelian intră fără de-a țice vre-un cuvânt. Se aședară față 'n față și tăcură mult . . .

Simina cu ochii deschiși privia în gol, voind par că să-și revöce tot trecutul în minte.

Aurelian o privia în o admirație mută, inima i bătea cu putere și tot sângele par că-i năvălia spre cap.

„Cât e de frumösă în tristețea ei, e un änger, o sfântă“ — șopti el în sine.

Intr'un târziu Simina tresări . . .

— Să me ierți dle, că te-am ținut așa de mult în tăcere, am avut să-mi adun töte amintirile trecutului, și nu-i mirare că durerea lor m'a copleșit cu totul pe câteva momente. Voiesc să-ți spun totul, dta imi pari un om așa de bun și sincer. Judecă-me cum vrei, că-mi desvölui viēța înaintea dtale, care-mi ești apröpe necunoscut, sânt inse apröpe 3 ani decând tac, și tăcerea apēsă și mai greu asupra durerii mele . . . Ș-apoi te-am primit de amic . . .

(Finea va urmă)

EMILIAN.

### Cătră poeți.

*Voi, poeți slăviți de 'ntręga omenire pe pământ,  
Cari conduceți lumea tötä cu al minții vöstre-avânt,  
Rădicați a vöstre gânduri, mințea vöstră-o rădicați  
Cătră cerurile 'nalte și pe Dumnețeu cântați!*

*Nu trăiți în nepăsare fără cer și Dumnețeu,  
Ca și când n'ar fi în lume nice bine, nice reu!*

*Pe altarul deitătii voi aprindeți sacru foc;  
Și virtüțile să iee în a vöstre inimi loc!*

*Omenii vädënd a vöstre fapte demne de urmat,  
Vor mări dumnețeirea, care lumea o-a creat;  
Și pe voi poeți ai lumii cu iubire vor numi,  
Căci menirea vöstră većinic asta e și 'n veci va fi.  
Sborul gândurilor vöstre voi să-l innälțați pre nori  
Și de-acolo cu 'ngrigire să ve adunați comori!*

*Și atunci voi căștigă-veți pe pământ și sus în cer  
Nemurire și tesauri, care nice când nu per;  
Lumivă-veți peste ömeni, peste vremi fără hotar  
Ca strălucitöre stele, ca în negre nopți un far.  
Înaintea vöstră većinic vor plecă genunchiul regi  
Și slăviți veți fi voi većinic înaintea lumii 'ntreși.*

*Voi, poeți, ați fost de vécuri preoți vremölor meniti  
Și de vécuri Provedința a lăsat aleși să fiți,  
Ca în fruntea națiunii să purtați märeșul stég,  
Să sfărmați cu-a vöstre cânturi al tiranilor toiaș,  
Deșteplând în pepturi göle a străbunilor virtüți.  
Ca Tirteu, curaj în luptă la bărbați de tēmă muți  
Voi știți înșuflă la vreme de necasuri și nevoi;  
Cei-ce dorm în letargie de virtüți lipsiți și goi,  
Iși rădică fruntea lată dup' al vécurilor somn  
Și 'narmați ca și un Marte singur în resböie domn,  
Scutură cu vitejie jugul greu de pe grumaz.  
Asta e menirea vöstră ca să ștergeți de p'obraș  
Suferința din selăvie, să dați minților avânt  
Să se 'nalțe spre mărire ca un fulg ușor în vânt.  
Nu-i menirea vöstră sântă să cântați cu dor cu foc  
O iubire fără sēmën, fără preț, fără noroc,  
Corumpënd la inimi june, pe cei vii făcëndu-i morți,  
Deschidënd la tinerime a vinövăției porți.  
Toți apostoli libertătii, ca și falnicii străbuni!  
Dumnețeu și națiunea ve vor impleți cununii.*

P. O. BOCCA.

### Ce sânt Ielele ?

**I**ntr'o lucrare asupra „Elementelor turceșci în limba română“, vorbind de *Iele*, diceam : *Iele*, ține rele, cari paralizază pe ömeni; *luat din iele*, atacat de paralizie la mâni, la piciorö seu la vr'o altă parte a corpului; <sup>1</sup> *luat de iele*, a merge cu repeđiciune mare invärtindu-se, a porni val-vërtej; poporul se fereșce de vërtejul de vënt, cređënd că într'ensul jöcă Ielele. Numirea de *Dënsele*, ce se mai dä Ielelor, este rezultatul etimologiei populare, prin care poporul a identificat pe „stăpânele vëntului“, pe „silfidele vërtejului“ și pe ținele pricinuitöre de reumatism cu pronumele personal *ele*, căci poporul „nici nu cutöză a pronunță numele lor cel ominos, ci-l indică numai prin pronumele *ele*, ce devine substantiv în acest sens“, (Laurian, Glosariu, p. 300.) În Bucovina și Transilvania Ielele mai pörtă și numele de *Vëntösele* : — turc. iel, vent, souffle, air; enflure, tumeur, rhumatisme (Zenker, Dictionnaire turc-arabe-persan, p. 965.)

Costinescu se exprimă astfel asupra lor în Vocabularul romäno-francez (I, p. 374) : „Iele, după idea poporului, femei seu fete nevädute, ce jöcă nöptea în câmpuri. Locul, în care au jucat, devine periculos : are însușirea de a desfigură seu de a înțepeni picioröle aceleia ce l'a călcat. Cércăne de ierbă mai închisă, ce se găsesc în câmpuri, țic a fi urmele danțului lor. După alții, aceste sânt trei fete, ce asistă la nașcerea unui prunc“.

Reposații Laurian și Maxim le consacrä următorul articol în al lor Glosariu (p. 300) : Iele, reu scrise în loc de *ele*, malus genius, daemon, malae divae, rheumatismus, paralysis, furor; demon, geniu reu, esențial inse : rele ține, țeite rele, căroră, după credințele poporului, place a turmentă pe bieții muritori, cari nici nu cutöză a pronunță numele lor cel ominos, ci-l indică numai prin pronumele *ele*, ce devine substantiv în a acest sens : Ielele dau, trämیت morbiu cei mai acuiți și dureroși ömenilor, femeilor și masculilor; cel luat din Iele seu de Iele devine adesea paralatic de minte seu nebun furios; dar mai adesea : cel luat(ă) din Iele seu de Iele suferă de paralizia nervilor seu de acutele dureri ale reumatismului de articulațiuni; până astăzi țeranul espert, când vede și observă un biet pacient de Iele, face din ochiu și dä din cap cu căütătura supër-rată și cu gest amenințator la muierile, ce stau de față impregiur. Acestä proböză, că mulți țerani au viuă conșciință de Iele, că ar fi reali *ele* (femeile), cele ce cășunöză acești amari și dureroși morbi . . .“

Părintele S. Fl. Marian, reproducënd un „descântec de Iele“ găsit între manuscriptele repositului Säulescu, îl precede cu următörea observațiune : „Sub cuvintele Dënsele seu Ielele înțeleg Romänii din Bucovina și Moldova un fel de reumatism, pe care îl capetză, după credința lor, numai atunci când calcă în urma unor ține förte rele, ce le numesc ei cu un cuvânt im-

<sup>1</sup> Despre Iele poporul mai țice, că sânt trei surori, cari petrec nöptea sub streșina casei și cel ce trece târziu se espune la diferite höle, căci ele scuipä asupra-i. Gunoiul trebuie asemenea evitat. Cf. Ionénu, Mică colecțiune de superstițiile poporului român. Buzeu, 1888, p. 60, 78 și 79 : „Nöptea să nu s'aducă apă de la vr'o fântână, căci impregiurul ei jöcă Ielele și cel care va luă apa, îl va luă din Iele. — Cel care, într'o călătorie, întâlneșce un drum încruciașat, să nu trecă prin răspântia lui, căci îl poceșce. — Să nu calce çinöva în lături aruncate la drum, căci capetz dureri de piciorö.“

propriu „Ele“, séu când le vatëmă cu ceva pe acesteia.<sup>1</sup>

Rëposatul Mangiuca, in studiul seu despre insemnătatea botaniceii româneşii : „După credinţa poporului român, avrămésa, cărstinésa şi odolén sùnt picate din Iele, din ñinele Milostive . . . şi până astăzi ñinele plâng, că aceste ierburi lecuitoare le au răpit împërăţia din lume. Intr'o nópte ducëndu-se un flăcău codrén la liveşile din délurile Saschei spre a le păzi, a vëdüt cum au venit ñinele, cete şi iară cete de Iele, tóte albe şi luciu imbrăcate, sburând in aer şi involbându-se ca nouri in trecăt peste el, cântând următóarele versuri:

De n'ar fi avrămésa, cărstinésa  
Şi flórea albastră,  
N'ar fi in lume cruce de nevéstă,  
Şi atunci tótă lumea ar fi a nótră.<sup>2</sup>

Intr'o superstiţiune bábescă din districtul Prahova se crede, că „de a făcut nescarva bube pe picioare, ñice că-i lepădătură din Iele şi-i descântă“. Asemenea „de a rëcit la picioare şi-l dor, il descântă ñicënd, c'a călcat in loc reu“; iar „de a rëcit la mâni şi-l dóre, îi descântă d'ái rei“. In fine „babele şi bábarii invëtă pe ómeni să póрте usturoiu, trei cătei in pungă, curea, brâu, ca să nu-l bántuiescă Ielele. O buruianá, rădëcină de odolén, rădëcină avrămescă-crăstinésă asemenea să póрте, că nu pot să se apropie de el *Măiestrele*, pe cari ñic mincinoşele vrăjitóre, că le au auđit cântând in rëspântii aceste vorbe: „De n'ar fi avrămésa-cărtinésa, ar fi tótă lumea a nótră.“<sup>3</sup>

Jipescu, in limba ţëranului din aceeaş localitate, grăieşce astfel: „De tãiau reu te ai stircit (ţëranul), te ai obilit, te ai subţirat, te ai şuiat, te ai incovrigat, te ai cocărjat, şi ai pierdut coraju, cumpëtu şi mersu. Par că eşti luat din Iele, ori din dövënt, când păşeşci“. Şi aiurea: „Vere, strigă Foloştină, ce ţi-o hi scris dë la ursitóre, aia ai să paţi. Că uite, Mărzica n'o mai ghisat şi 'n nóptea dë Crăciun auđişi, că cum a işit afară pë la mieđu noptii, in puterea intunericultui, şi cum a călcat, să me tai nu şciu, că a pus piciorul in urma Ielelor, şi i s'a sgărcit vinele — hie la el acolo — şi d'atuncia se vaită şi-l tãraşce, dë Dare a hi spetit“.<sup>4</sup>

Créngă, in povestea „Sóera cu trei nurori“: „Sùnt vr'o cinci-şése ñile, de când mămuca a fost să ducă vişei la suhat şi un vënt reu a dat peste dënşa, sërmana! . . . Ielele i-au luat gura şi picioarele“.

De la Vrancea in „Sultănică“ (p. 49): „Din svon aflase, precum că ai scăpă ce ţi-i drag de la peire, dëcă te-ai da in munca Ielelor. Nu c'a cređut, dar a incercat, că n'ar fi oprit-o nici in ruptul capului de a se da chiar duhurilor nevëđute. Intr'o nópte de marţi, zărind un cërcăn in giurul lunei, s'a străcurat ca o nălucă până la biserică, iar intorcëndu-se sub streşina casei şi-a presărat in creşcet pământ din trei morminte, adăştând tótă nóptea fără a da cu ochii de Iele“.

Gane, in „sfântul Andreiu“: „Ei bine, a murit!

<sup>1</sup> Mănuşiu din manuscrisele lui G. Săulescu in Analele Academiei Române, seria II, tom. VII, sect. II, p. 156.

<sup>2</sup> „Familia“ d. 1874, p. 524.

<sup>3</sup> Tocilescu, Revista III, 387.

<sup>4</sup> „Opincaru“, p. 67 şi 151. In citaţiunile de mai la vale căutăm mai cu sémă a scóte la ivelă însuşirile particulare ale Ielelor.

. . . a plecat fără să me asculte intr'o séră inspre sf. Andreiu la moşia lui Négu, unde il ducea dorul ducăi Elenei, şi la móra de vënt, şcii la locul cel necurat, i s'a rësturnat sania, i-a fugit calul, iar pe dënşul l'au luat Ielele prin vëzduh aşu de repede şi aşu de sus, că numai ce a căđut mort in pórtă curţii lui Négu“.

Alecsandri, in „Nóptea sfântului Andreiu“:

Iată-! Iată Satan vine,  
Rësbătënd prin verşi lumine,  
Pe un fulger scâteitor.  
Umbre, stafii despletite,  
Cucuveici, Iele sburlite  
Şi Rusaliile pocite  
Îi urmëză ca un nor!

In Despot-Vodă, când Moşoc caută a linişti pe Spancioc, care, la fiecare adiere, la fiecare susur, pare a zări umbra lui Lăpuşnénu, el ñice (p. 13):

Părere,  
Spancioc! . . . tu eşti lunatic, şi-e frică de strigoi,  
De Iele, de Vëntóse, de stafii, de moroi;  
Şi ai ajuns acuma, in mintea-ţi visătóre,  
Să faci din Lăpuşnénu o umbră pânditóre . . .

Bolintinénu, in „O nópte la morminte“:

Atunci trecură Ielele,  
De mâni in hore prinse,  
Ş-un abur tóte stelele  
Indată le cuprinse.

In fine, in „Negriada“ dlui Ar. Densuşianu, Fët-Zefir mângăe pe Moş-Alb, fruntaşul solicii, care colindă prin stânci şi codri in căutarea lui Negru, răpit de Iele

in loc cumplit şi greu,  
Cum altul sfântul sóre in cale-i nu zăreşce.  
Nici mai frumos şi-odată mai fioros şi reu,

iş-l indrumă să găsescă pe erou in palatul Ielelor, care s'affă

Prin munţi d'aici departe, in Valea-sargentină,  
Prin codri deşi se 'ntinde un labirint de vâi,  
Şi vâile 'ntre sine se 'ncurcă şi se 'mbină,  
Cât inapoi din ele abiá-ţi mai afli căi.  
P'un vërf de munte-acolo-i a Ielelor grădină,  
In care nu pëtrunde picior de muritor,  
Căci giur-ingiur pe munte, sùnt puse ca să ţină  
O pază neadormită (eu ênsumi me 'nfior!).  
Mii fiere şi balauri, iar in grădină ride,  
Cum nu veđi nici in visuri, un minunat palat.  
Cumplitele lui póрте nimic nu le deschide  
Făr' numai o putere, ce unei ierbi s'a dat,  
Ce-a fierelor se ñice. Cumplitele Măiestre  
Prinđënd aici pe Negru l'au dus şi l'au ascuns . . .  
Măiestrele lui Negru i-au luat ori-ce putere  
Din mâni şi din picioare, din spate, piept şi gât.  
Sus in palat el dórme, ca mort, fără durere,  
Din când in când mai suflă, dar lin şi nesimţit.  
Curënd, de nu-ţi ajunge, el pëtră se peface,  
Ca mulţi alţi feţi acolo de mult inmărmurişi . . .<sup>1</sup>

LAZĂR ŞAINUANU.





*Scrisórea mult dorită.*

## Desperatio.

*De când te-ai dus,  
Eu par' că sânt un cuib pustiu,  
Séu un cadavru in sieriú  
Pus.*

*Iar une-ori  
Sânt o biserică pustie  
In care cântă-o leturhie  
Ciori.*

*Séu un isvor  
Pierdut sub ramuri despuiate  
Și 'n care frunzele picate  
Mor.*

*De când te-ai dus,  
Eu par un légân întristat,  
Din care pruncul a sburat  
Sus!*

1895.

CINCINAT PAVELESCU.

## Rip van Winkle.

O scriere posthumă a lui Knickerbocker de *Irwing*.

(Urmare.)

**S**ărace Lupe, voiă el să dică — „stăpâna și pe tine te face să duci o vieță adevărat cânescă, dar nu te teme, că până trăiesc eu, nu-ți va lipsi un prieten care să țină cu tine”. Lupul dădea numai din coddă, se uită atent in fața stăpânu-so și decă câni ar puté simți milă, cu aș crede că el de bună semă împărtășia simțemintele cu tótă inima.

Intr'o di frumósă de tómnă, colindând el așá prin păduri, în tată s'a trezit că s'a scrânciobat pe vèrfurile cele mai inalte a munților Kaatskill. El a fost pornit la sportul lui favorit, la vènete de veverițe și așá a ajuns in deșerturile acestea mari cari sună și resună la tótă pușcătura. Resufflând greu și ostenit, el s'a tărăit târđiu dup' amiédí pe un vèrf verde, acoperit cu ierbă de munte, care domniá peste o prăpastie mare. Prin o hudă dintre clómbe, el a putut vedé tot ținutul, câteva mile din giur, acoperit cu păduri. Vedeá departe majestosul Hudson urmându-și cursul măreț, lin, cu reflexiunea unui nor ruměn, séu a unei bărci ușóre, cari ici și cole dormitá pe sinu-i lucitor și in fine cum se pierdea in albastrul din depărtare.

De cealaltă parte vedeá intre munții naltí o prepastie mare, sèlbatică, părăsită, plină de fragmente de stânci și abia luminată de reflectarea rađelor de sóre, care apunea. Pentru órecátva timp, Rip a remas uimit de priveliște; séra gradat avanjá, munții incepeau a-ș aruncá umbrele lor vènete peste váli; el vedeá bine că va inserá până ajunge acasă și a suspinat greu la cugetul ocării ce-l așteptá din partea madamei Winkle.

Când erá să se scobóră, a auđit o voce din depărtare hăuind: Měi Rip van Winkle! mēi Rip van Winkle! A căutat in giur, dar n'a putut nimic vedé, numai un corb sburând peste munți. El a cugetat că

<sup>1</sup> Densușianu, Negriada, p. 154—155. O descriere mai amănunțită a palatului lelelor la p. 129—130. Despre bușténul lelelor, p. 22; lacul lelelor, p. 169.

intipuirea lui l'a sedus și s'a inturnat la scoborit, — dar iară a auđit vocea acea prin aierul lin de sérá, strigând: Rip van Winkle! Rip van Winkle! — tot odată a observat cum își spèrlește Lupul perul și urlând lung s'o pitulit lângă stăpânu-so, inholbându-se plin de frică in prepastie. Acum Rip a simțit că il ia frica și s'a uitat plin de grigi in direcțiunea acea și a observat o figură streină, suindu-se incet pe stânci, gârjobată sub o povară ce purtá in spate. A fost surprins de vederea unci finți omenești pe locurile acestea pustii și părăsite, dar prepunénd că-i óre-care vecin avisat la ajutorul lui, s'a grăbit să-i mérgă in cale.

Ajungénd mai aprópe, a fost și mai tare surprins de aparința singurá a streinului. Acela erá un om bètrân, gros, spèrlit, cu barba cărunță. Vestmintele lui erau de fasonul Holandesilor vechi: imbrăcat cu un pieptar de pănură și mai multe părechi de cióreci cari de cari mai largi, decorați cu rënduri de bumbi pe vine și ghiboși pe la genuchi. El ducea pe umér un butoiu mare care se părea plin cu beutură și făcea semn lui Rip ca să se apropie și să-i ajute la povară. De și mai mult fricos și nencređut in cunoștința lui cea nouă, Rip totuș bucuros s'a indemnat și purtând améndoi pe rënd butoiul in spate, s'au suit pe o hócă in sus care la aparință erá alvia unui pèriu de munte sbicuit. Când se suiau ei așá, Rip din când in când auđiea sdurăituri lungi ca durdăitul din depărtare, cari se părea că se derivă din fundul váilor séu din cutare crepătură de munte de printre stâncile cele nalte, incotro calea lor bolovănosă i conducea. Au păsusat un pic, dar presupunénd că murmurul acesta e un povoiu trecător cum adeseori se întéplă prin munții cei mari, au purces mai departe. Trecénd ei prin o prepastie, au ajuns la o poiană ca un amfiteatru ingust, incungiurat de horăți perpendiculare, pe a căror vèrfuri arborii cei plecați așá de tare își inleștau clómbele, incât abia se putea vedé câte un petec din albastrul cerului. Pe tótă calea Rip cu soțul seu, au purtat povara in tăcere pentru că, de și purtarea unui butoiu cu beutură in spate pe munții aceștia, i părea curios, totuș erá ceva deosebit și nențeleș in ființa necunoscutului care i inspirá mai mult frică decăt asociare familiară.

Intrând ei in amfiteatru, obiecte noue de minune i s'au prezentat aci. Pe un loc oblu, din mijloc, se jucá o companie de ómeni curioși la cugle. Aceia erau imbrăcați in vestminte faine streine; unii purtau pep-tare cusute cu mărgelile, alții mánecare cu cuțite la curea și cei mai mulți dintre ei aveau cióreci forfoiați, de stilul acela a vètavului. Fețele lor erau tare insușite: unul avea un cap mare, o față largă și ochi micuți de pureel, fața altuia se părea că consistá din nas, de asupra căruia o pālărie albă, aseușită, de hârtiei; se terminá intr'o pėnă roșie de cocoș. Aceia toți aveau barbe de forme și colori deosebite. Unul dintre ei se părea că-i comandantul. Acesta erá un domn sdravěn și bètrân, c'o față bătută de vremuri, cu pieptar cu ciucuri, cu curea lată cu hanjar, pālărie naltă, impėnată și in șolovari roși, cu călcăie nalte la călțiuni, decorate c'o rosă.

Tótă grupa aducea aminte lui Rip figurile de pe picturile vechi flamande din salonul domnului van Schaick, preotul satului, carele și li-o adus din Holandia pe timpul emigrării.

Ce i-o părut lui Rip mai particular, a fost insușirea că de și poporul acesta evident se petrecea, totuș aveau fețe serióse, domniá o liniște misterióasă și

eră jocul cel mai melancolic pe care l'a vădut el in viața sa.

Nimica nu intrerupea liniștea scenei, afară de sgomotul glonțelor, cari de câte ori se durigau, răsunau printre munți ca durduitul depărtat.

Când s'a apropiat Rip cu companionul seu de ei, acestia indată au incetat de la joc și se inholbau la el cu fețe fise ca statuetele tăiate din pētră și așa de curios și liniștit, că inima lui s'a intornat in el și genunchii lui au inceput a i se ciocni la oaltă de frică. Companionul lui a golit conținutul butoiului intr'un vas mare și i-a făcut semn ca să inchine la societate. El s'a supus cu frică și tremurând; aceia trăgeau pe rēnd câte o dușcă și dup'aceea iară se reintornau la jocul lor.

Cu timpul frica și grōza lui Rip a incetat. El încă se intindea, când nu se uită nime la el, ca să guste din beutură și a aflat-o de gustul unei escelente beuturi holandeze. El eră firește un suflet forte setos, și indată a fost ispitit ca să repeteze tragerea. Un gustat provocă altul și el se intorcea așa de des la vas, că pe urmă simțirile lui l'au invins, ochii lui i inotau in cap, capul lui gradat s'a inclinat și a picat intr'un somn afund.

Când s'a trezit, iară s'a aflat pe vârful cel verde, unde a vădut pe omul cel bătrân in hōncă. Și-a frecat ochii, căci eră o diminēță d'albă de sōre. Paserile săriau și ciripiau prin tufe, vulturul se invērtia sus prin vēzduh sfășiind aerul cel curat de munte.

„De bună sēmă“, — cugetă Rip, eu n'am dormit aici tōtă nōptea. El ș-a recules in minte tōte suvenirile inainte de a fi adoimtit: omul cel straniu, cu butoiul plin de beutură, prăpastia aceea intre munți și poiana cea ascunsă, jocul, vasul. Oh! vasul acela blăstēmat, cugetă Rip, cum să me escus acuma la madame van Winkle?

A căutat in giur după pușcă, dar in locul cei lucitōre și bine unsă, a aflat una cu cremene stând lângă el plină de rugină, a cărei cămară se clătina și vergēua eră rōsă de cari.

(Va urmă.)

DR. T.

## Despre hidroterapie.

**H**idroterapiea este modul de tratament al bōlelor prin intrebuițarea apei (de ordinar rece) sub deosebite forme, urmând ore-cari reguli și indicațiuni anumite. Hidroterapiea a fost mult timp exploatată de empirici, cari se siliau a o presentă ca un mijloc universal de vindecare, capabil a inlocui medicamentele și celelalte mijlōce de tratament. Studiul bōlelor inse ne invēță că, decă in unele casuri hidroterapiea dă rezultate remarcabile, sūnt și alte casuri in care pōte fi nu numai inutilă, dar chiar vătēmătōre; mai mult încă, in acelaș fel de bōle, dar la persōne cu temperament deosebit, pōte produce efecte forte diferite.

In hidroterapie, nu apa este agentul activ al tratamentului, ci gradul ei de temperatură.

*Contactul apei reci asupra corpului*, produce la inceput o stimulațiune nervōsă intensă, manifestată printr'o senzațiune de frig și tremurătură, vasele sanguine capilare de la suprafața corpului se contractă, pielea se asprește (devenind ca pielea de găină) și sân-

gele e gonit de la suprafața corpului la centru, spre diferitele organe; respirația e anevioisă cu senzație de sufocație. După puțin timp inse survine reacțiunea care constă intr'o senzație de căldură plăcută, respirația e ușoră, funcțiunile pielei sūnt activate, circulația și eliminarea principiilor vătēmătōre din organism e inlesnită, nutrițiunea generală e favorisată și o mai mare energie se imprimă intregului organism. Prin aceste efecte consecutive reacțiunei, hidroterapiea jōcă rol de reconstituant al organismului.

*Bōlele* in tratamentul cărora hidroterapiea produce cele mai multe succese, sūnt: Unele bōle nervōse și cu deosebire histeria, diferite bōle de stomac in care se eflă amestecat și elementul nervos, constipația obicīnuită, diferite bōle cronice ale ficatului și splinei; de asemenea, anemia, unele navralgii rebele, paralisiu sēu atrofi musculare a căror cauză nu mai persistă, sūnt încă influențate in bine de hidroterapie. Hidroterapiea inse, nu va fi indicată in cazul când, prin excitațiunea ce o produce, ar putē mări congestia in unele organe inflamate; astfel este in general inlăturată in inflamațiunile acute ale diferitelor organe, ale plămānilor, la cei predispuși emoragiilor pulmonare sēu cerebrale și cu totul proscrisă in bōlele de inimă, unde ar putē avē de rezultat mōrtea subită prin sincopă.

Formele principale subt cari se intrebuițēză hidroterapiea, sūnt următōrele:

*Afusiunea.* Afusiunea e modul cel mai simplu de intrebuițare a hidroterapiei, atunci când vrem să obținem un efect de o potrivă asupra intregului organism, iar nu in special asupra unui anume organ. Constă in turnarea pe tot corpul a unei cantități de apă rece de 10—12° in timp de 1/4 de minut până la un minut, ceea ce se face cu ajutorul unui vas simplu sēu prevēdut cu o stropitōre.

*Cerșaful umed* constă in invēlirea bolnavului cu un cerșaf ud, umată de o serie de lovituri cu mână pe tot corpul până la producerea reacției, sēu in ivēlirea cu plăpumi până la ivirea transpirației.

*Dușile* sūnt afusiuni generale sēu numai asupra unei regiuni a corpului, subt formă de stropitōre sēu subt formă de lance (pistol), inse totdeauna cu o presiune mai mare sēu mai mică dată colōnei de apă. După indicațiuni, se proiectēză colōna de apă asupra șirei spinării, asupra ficatului, spline, șalelor sēu asupra perineului (dușe ascendente), etc. *Dușile școtiane* sūnt niște duși calde; urcându-se temperatura treptat de la 30 până la 45° și urmate de o dușe rece și de durată scurtă. *Dușile in cerc* se practicā cu ajutorul unui aparat cilindric ce e prevēdut de mai multe tuburi orizontale ciuruite și dispuse in cerc, prin care ese apa subt o anumită presiune.

In tōte aceste forme ale hidroterapiei, se recomandă a mișcă puțin, a nu face afusiunile sēu dușile asupra capului, a se fricționă și a se imbrăcă repede, apoi a umblă sēu a se culcă invēlit spre a inlesni reacțiunea.

Hidroterapiea trebuie să fie insoțită și de un regim igienic anumit, precum și cele mai alēsea de administrarea unor medicamente interne, tonice in unele casuri, diuretice in altele, etc.

In tōte casurile ce ar necesită tratamentul prin hidroterapie, avisul medicului e neapērat trebuincios și bolnavul trebuie să urmeze exact consiliile ce i se dau.

DR. IOAN POENARU.

## POPORUL.

## Nu știu cîe prĕ nu știu undgĭe.

— In dialect bĕnĕțenesc. —

Asta-i dzicală rumĕniască, dar numa folosită, nu și pĕțită de Rumĕni. Și șciți cĕ românul care prindge dila strini o vorbă nesocotită, dĕloc o folosĕșcie in bĕjocoră, altui Romĕn, carĕ dĭn ĭntimplarie i-ar scĕpă și să se miestĕcie in vr'un lucru la carĕ nu se pricepe.

Vriĕu să vĕ spun dĕ cĕnd s'o nĕscocit prĭnrĕ noi dzicala dĕ sus. Ascultați!

Ici-c'o fost odată in vr'un sat rumĕniĕsc un țigan lu carĕ omenii îi dzĕciau Stan pĕțitu vestu 'n bĕjocoră prĭntru cĕ iel de cĕtĕle ori vorbiă cu cĕnieva cĕieva se lăudă cĕ-i om pĕțit, om umblat și c'o fost dĕ 3 ori la muoră, ș-odată 'n tirg, ș-o vĕdzut lumia tōtă.

Iel se lăudă c'o pĕțit multcĕie, o vĕdzut multcĕie și șcie multcĕie. Dĕcĕ vr'o cĕtană cu hopșit povĕstă dĭn pĕțĕnii de prĭn bĕtăile cu Friĕnțuți, cu Tĕlienii, cu Praiți ș. a. iel, țiganu dracului ĩș bĕtĕcĕ cĕioricii cĕtĕnieșci cĕie aviă prĕ iel — cĕrșĭți cĕnie șcie d'undgĕ — și prĭn aia vrea să facă prĕ omini să criadză, cĕ și iel o fost cĕtana d'aia pōrtă cĕioricii cĕtĕnieșci — ș-apoi țĭntĕie la firfălituri! Iel o fost bĕtăi undgĕ o fost sĕngĕ pĕnă 'n gușă, cu pitcici și cu urĕși c'un ochiu 'n frunte, și altcĕie mĕrodzĕnii.

Dĕcĕ vr'un cĕrturari povĕstă cio cĕitcĕit in novĕliĕ, dĕ bĕtăia Tĕlienii cu ai dĭn pĕmĕntu Africe, și iel sĕ țjură c'o vĕdzut in 48 in bozu Broșceniului cum s'or bĕtut negrii cu albi și cum o tuliră negrii prĕ Prisaca, dĕ li-e sĕfirăia. cĕlcĕniile fugĭnd și albi după iei!

Odată un om sĕ trudgĭă să spargă o ciōcă (trunchiu) marĕ, și-l trecĭau sudorile dĕnd cu maiul in țĭntă, iar Stan cĕutĕnd la iel astcĕptă să d'o crepie ciōca, ca să ciară un buciumiĕl să-și facă cĕrbuni d'ĭn iel; dar să ia și iel maiul, fierească Dumniĕzĕu!

Prĕ țigani cĕnd îi laudzi in față cĕ-s pricepuți și isteți, să șcii cĕ-i faci dĕ s'apucă și dĕ lucru al mĕi griu.

Asta o șciu toți rumĕnii. O șciĕ și omu cu ciōca, carĕ-ș gĕndgĭ, cĕ n'ar fi rĕu să facă prĕ țigan să bată și iel cu maiu barem pĕn' mĕi resuflă iel cĕta, daia îi dzisĕ:

— Mĕi Stanie! vĕdz cĕie omeni rĕi vis noi țiganii! Ieu șciu cĕ tu tĕe pricepi mai binĕ decĕt minĕ cum s'ar putĕia mai ușor și mai ĭutĕie crĕpă ciōca asta și nu-mi spunii!

— I-a fudgi d'acii, dzisĕ Stan, și luōa iel maiul și țĕi, țĕi, pĕn' ĩeși liĕnea d'o lună dĭn iel, dar sporii nici dĕ liac!

Pusĕ Romĕnu altcĕie țĭntĕie (icuri), lă iar iel maiu dila țigan, și trosc, trosc mai dĕ cĕtĕia ori și se sparsĕ in douĕ ciōca. Noa vĕdz, cĕ baș așă s'o spart cum am vrut ieu s'o sparg, dzisĕ țiganu.

— Hĕi! am șciut ieu cĕ undgĕ pun ieu mĕna in norroc și spori — dzisĕ dada!

Altă dată sĕ nĕmolisĕ o cocĕie ĩntr'o bară, și caii bivași, nu vrea să trĕgă. Dar nu batĕie 'n tĕină caii — dzisĕ Stan — carĕ baș atunci sĕ zgodgi de triĕcĕ p'acolo, cĕtră romĕnu dĭn cocĕie! Lă frĭnile dila liaucă, liĕ triĕcĕ prĕstă capu cailor și trĕgiă dĕ frĕnie, caii după iel. Caii gĕndgiră cĕ-i alt cal dĭnaintĕea lor, sĕ smĕcniră dĭnr'odată ș-o luoră după țigan. Dar țiganului i sĕ prinsĕ — opĭncĭndu-se — un picior in ĩmală și pĕnă iel să-l scōtă, caii-l ajunseră, îi dĕgdĕră cu

ruda cocĕii una 'n șăle, ĩl trĭntĕiră in bară și turai prĕstă iel. Cĕnd se sculă dĭn nĕroi, gĕndgĕi cĕ-i bată-l crucia. Dar in loc să sĕ vaitĕie dzisĕ: Vĕdz cĕnĕe țĭ giambaș!

Dar odată o sĕclit-o cu sĕtĕnicia lui, dĕ io rĕmat numile dĕ povĕstă in lumĕe și 'n țĕră și adgĕcă tĕie: Vĭniă odată ĩntroibat de prĭn sat, cu tracita (straița) lui a mare și cu o crosnă dĕ sibii.

Pĕrpĕngăii dadgii, ĩl așcĕptau cu gura cĕscată cĕutĕnd prĕ drum, dĭn cĕtro avea să vină dada cu cĕieva prĭntru gură. Grĕngurel hăl micuțiel, carĕ ședĕa rĕdzimat d'o salcă ĩncĕpuse a schilălăi dĕ fōmiĕ, cĕnd d'odată vĕdzĕ un cucumiĕlci suĭndu-sĕ ĩncĕițisor prĕ salcă 'n sus, strĭgă spĕriat: Haoleo! ia vĭniți dĕ vidĕțĕie ce voaiĕ am aflat ieu!

Buricatu carĕ ajunsĕ mai nainte la salcă dzisĕ cĕ nu-i vōiăi (ōiă) numa îi berrbec c'are cōrĕie.

Granciu dzisĕ cĕ nu-i berrbec, numa-i bou c'are 4 cōrĕie!

— Fudgiți! Dzisĕ Hirca fata a mĕi mare a lu Stan, cĕ-i șarpe, o nu vidĕțĕie cĕ sĕ tirăie ca șarpele!

— Șarpe, șarpe, dzisără cĕialaltĭ pĕrpĕngĕi! Dar tocma cĕnd vrură s'o sufuleĕie la fugă, fu și dada Stan lĕngă iei și-i opri să nu fugă și să-l lasĕ singur să-l mĕnancĕie șarpele!

Grancii cum ĩl vĕdzură prinsĕră corajă, se 'ntōrseră ĩndĕrĕpt la salcă și 'ntrebară prĕ dada să liĕ spună cĕie gĕngalie o fi hasta?!

— Prostei, prostei — dzisĕ Stan carĕ ĩncă dzeu dĕ șciea cĕie scĕfĕrliĕ-i aia! Dar sĕtĕnic cum fu, ca să nu-l țĭnă copĕii de prost, dzisĕ: „O nu vidĕțĕie voi cĕ mĕrĕgĕie nu șciu cĕie prĕ nu șciu undgĕie!”

Că baș! — dzisĕ un rumĕn carĕ triĕcĕu pr'acolo.

D'atunci s'o lățit prĭnrĕ Rumĕni dzicala asta. Iar noi cĕnd carĕieva sĕ sĕtĕnicĕșcie cĕ șcie aia, șcie nu șcie, ĩl bĕgiucurĕsc cu dzicala țiganului, cĕ „mĕrĕgĕie nu șciu cĕie prĕ nu șciu undgĕie“.

LIUBA IANA.

## Doine și hore.

Decĕt să mĕ plōie 'n tĭndă,  
Mai bine 'n pĕdure mĕndră;  
Decĕt să mĕ plōie 'n casă,  
Mai bine 'n pĕdure dĕsă!

Decĕt slugă la popa,  
Mai bine rob la Gherla;  
Decĕt slugă la birău,  
Mai bine rob la Șiclău!  
Decĕt slugă la jurat,  
Mai bine rob la Arad!

Dragu-mĕ-i mĕi a cĕntă,  
Ca la Saveta-a jucă,  
Dragă mĕ-s mĕe horile,  
Ca la Veta birturile.

Frunță verde 'n cornușele,  
Perit-au nanele mĕe.  
Piĕră drac, să pĕră 'n ele!

De la Vașcou, in Biharia.

VASILIU SALA.





## Jubileul societății «România Jună»

— Amintiri și reflecțiuni. —

Trenul ce ne conducea spre bătrâna și atât de viala Vienă, nu eră în stare să satisfacă cu iuțela mersului seu dorințele noastre, celor ce pleasem din depărtata Bucovină, spre a serba împreună acele zile pline de bucurie sufletescă și mândrie națională. Căci cu toții am fi dorit să ajungem atât de iute, cât de cu drag și iute sburau gândurile noastre spre bravii noștri români, tineri și bătrâni, cari ne așteptau cu dor, și căror aveam cu venirea noastră „români din patru unghiuri” să le documentăm câtă simpatie, iubire și admirare le păstrăm în depărtare, că au știut a-ș păstră individualitatea intactă, susținând societatea într'un interval de douăzeci și cinci de ani, conducând-o cu atâta dibăcie prin vifori grei, cu solidaritate de cugete și simțiri, încât au ajuns a-și jubila existența, cu un rezultat moral și material atât de frumos cum îl are a registră ați.

Îți săltă inima de bucurie și satisfacție morală, vădând în séra de cunoștință, reoglindindu-se aceste simțeminte în ochii și fețele tuturor celor prezenți, veniți din depărtări atât de considerabile; — din regat, Transilvania, Ungaria, Bucovina, precum și tineri de la alte universități străine, cu toții erau cuprinși de un singur cuget, de o singură simțire „Mândria națională”.

Familii ce nu s'au cunoscut înainte și cu greu se vor mai revede vr'odată, își petreceau atât de vial, atât de intim la olaltă, că păreau că totă viața lor, au petrecut-o împreună, atât de mare eră insufletirea! atât de mare e puterea de consăngenitate! Apoi tactul bravilor tineri, în frunte cu comitetul arangiator, le și inlesni această atracțiune, netrecând pe nimene cu vederea, furnicând cu o prevenire esemplară, satisfăcând tuturor cu atâta amabilitate, și nu unii pôte — cu sacrificii personale, cu care noi din depărtare le-am adus omagiul nostru.

În decursul acestei seri vial, s'a executat un terțet de diletanții tineri români pe vióre și bas, o doină admirabilă, alții au escelat pe clavier, iar alții au usat de plăcerile jocului, cu toții au fost veseli și animați ca într'un cerc familiar.

Cu astfel de ocațiuni de multe ori se întemplă, că și cei mai ageri le trec unele puncte cu vederea, care-s la aparență minimale, dar au consecvență gravă. Dar bravii reprezentanți n'au uitat nimica, n'au întrelăsat nimica! de acésta m'am convins la punctul al doilea din program, când s'a sevêșit parastasul pentru membrii decedați ai acestei societăți!

Pline de pietate ne eră simțemintele când cu toții stam de față în mica, dar de tot frumoasă capelă grecească a Sf. Maria din Fleischmarkt, rostind cu toții un „Dău să-i ierte și să așede sufletele lor în sinul lui Avram” a celor suflete cari prin spriginul lor material și moral la rândul lor ș-au implinit datoria de bravi fii ai mamei națiune române.

Culmea festivităților a fost comersul festiv, care a reușit admirabil. Sala cea mare de la Ronacher eră

indesată de mese pline de tineri și bătrâni, ilustrată de persoane distinse din diplomație, știință, și de multe alte ramuri de ocupațiuni private, toți bărbați valoroși, români și străini, toți conduși de cele mai mari simpatii către brava societate care-ș jubila existența ei e de 1/4 de secol. Salamandru de deschidere obișnuit la comersuri festive, s'a ținut cu demnitate de dr. Calineciuc, fiind cu un întreit „să trăescă Maj. Sa împêratul Francisc Iosif”. Apoi urmară bineventarea oșpeților în limba română și germană de eminentul nostru compatriot dr. Aurel cavalier de Onciul. Cu aceste discursuri se deschise curs liber altor multe ce urmară: frumoșe, patriotice și entusiaste, a diferitelor persoane însemnate și ale corporațiunilor studențești române, germane, sêrbe, italiene, slavone, croate, ruse, reprezentate și întrunite aice.

De și totă luarea mea de sémă eră absorbită de aceste discursuri valoroșe, pline de farmec și interes general și special, — totuș nu le reproduc nici în conturi generale, căci acésta cred că au făcut-o deja corespondenții jurnalelor cotidiene. Inse nu pot întrelăsa a aminti de discursul profesorului de Antropologia comparativă de la universitatea din Viena, dr. Benedikt, care vorbi în termeni fôrte măgulitori la adresa românilor în general și a româncelor în special; el dîse între altele „Und die Romänen haben doch so schöne Mädchen! Ich hatte die Gelegenheit einen solchen Kopf zu analysiren, und da glitzerte und glänzte es von so werthvollen Edelsteinen”. Nu credeți, că măgulirea făcută secului meu, mi-a imprimat aceste cuvinte atât de adânc, încât le amintesc aice; dar o esperință făcută, cu acésta ocașiune mi le reamintesc.

Aceste cuvinte ar trebui să fie un avis la tinerimea studiósă din Viena, care în cea mai mare parte își uită de sculele prețioșe ce le au în patrie, într'atăta încât se dau seduși de măgulirile, ce e drept frumoșelor, dar nu prea scruploșelor vieneze, și luându-le de soții, se perd mulți din tinerii valoroși pentru națiune. Ei intră în viața practică cu alte vederi, cu tot alte simțeminte și de și ici colea scânteia iubirii de neam se iveșce, dar imboldul spre fapte mari, în bine și în reu, îl dau tot femeile. Traiul cu o femeie de altă națiune, cu alte obiceiuri, cu altfel de simțeminte, trebuie să înstrăineze! Iar progenitura e perdută cu sevêșire, mamele cresc copii și apoi de unde să ceri de la o vieneză iubitóre de plăceri, vióie, sinceră, dar ușoră și superficială de tot, să pótă intră în vederile soțului ei, a ființei lui, a națiunii lui?! Dintr'o mie, pôte fi una care să aibă atâta inteligență și nobleță de suflet ca să fie aptă de a-l înțelege și aceea numai atunci, decă el și-ar da silința s'o facă să înțelgă. Dar de unde să ieie el timpul la acésta muncă, decă mai totdeauna are a se luptă cu neajunsurile de tóte zilele! Așă se lasă trași în curentul odată intrat cu séu fără voie, dar în tot casul în lipsa de tărie a iubirii de neam și simț conservativ național.

Scuse-me cei cu musca pe căciulă! nu pot inse întrelăsa acésta reflecșiune asupra celor observate cu acésta ocașiune și acésta chiar în interesul nostru propriu.

Galeriile erau pline de o cunună frumoșă de dómne și domnișóre, dar mai tóte din Viena.

Momente ne mai uitate! de înălțare sufletescă erau, aușind atâtea efluxii de iubire frățescă! rostite cu atâta entusiasm infocat și sinceritate, eșit din sufletele pline de convingere sfântă, de care numai tinerii plini

de idealuri frumoase, înfrățiți cu toții în influența ideii și dorului de libertate națională.

Români, germani, italieni, sârbi, slovaci, croați, ruteni și chiar un tiner studios Turc eră de față la acesta înfrățire.

Entuziasmul eră nedescriptibil de mare și general; intervalele de aplause îndelungate, nu mai erau să încete, nu mai încetau. De succesul comerului trebuie să fie societatea „România Jună“ foarte mândră, că nu cred că alta corporațiune studioasă la acesta universitate să fi raportat vreodată un succes mai frumos.

Sâmbătă s'a sevrșit desvélirea portretelor damelor protectore, în localitățile societății frumos decorate, și apoi avu loc o întrunire a tuturor studenților români spre rezolvarea și deliberarea unor idei și chestii intime, iar s'era urmă banchetului festiv, la care au luat parte numai românii sosiți din străinătate și colonia română din Viena. Aici la mesele pline, la sunetul muzicii lui Strauss, se deslegară limbile, se vorbi și mai sincer și mai cu foc, lăsând totă rezerva la o parte. Aice își spuse românul din regat dorința sa, — espuse transilvanianul și ungureanul luptele, dorul și amarul lor, — bucovineanul prin graiul unui eminent tiner, aspirațiunile sale, — basarabianul ș-a esprimit durerea adâncă sub care geme atât de greu, — iar macedoneanul își plânse némul seu ce geme sub tirănia neșciinței, copleșiți de sörtea vitregă.

Aice cu toți își dădură cuvântul să lucreze solidar, spre înălțarea științei și prin ea a némului nostru! Aice își promis'eră cu sfântenie să fie cu toții, ori în ce stare vor deveni, treji, veghiând, ca stejarul, neclintiți la postul lor. Aice nu se uitară nici de acei bărbați cari au stat și stau cu țările la postul lor: martirii libertății naționale!

Aice mulți s'au desteptat la viață și muncă națională! copleșiți fiind mai înainte de influența străină, séu neconșcituți de puterea și valórea lor proprie! Aici multe inimi s'au cucerit! căci, un orator (órecare) tiner român a dis că „noi tinerii români mândri vom păși în mijlocul vienezelor (în loc de vienezilor) cu succesul raportat“. Iar un membru bătrân al acestei societăți, instrăinat de națiune prin căsătoria sa, neputându-și esprima simțemintele în limba română, a dorit societății ca să aibă fericirea a-l avé în mijlocul ei și când își va serbá jubileul de aur. Nu-i vorbă! a voit să spuie sërmanul bine, dar limba-i eră grea! a uitat-o în străinism, n'a putut să se esprime cum ar fi voit. Copiii lui nici n'o cunosc limba română.

Aice cu viaă bucurie am constatat, că românii din tóte părțile, când e vorba de a ajutorá némul lor, care dintr'o parte séu alta strigă ajutor, își cunosc misiunea lor. Spe a-ș mijloci scopuri cultural naționale, societatea „Dómnelor române din Bucovina“ a emis cărțile de colecte, simbolic, în formă de cărămiđi, care au să se infigă în zidul ce s'a început pentru internatul de fetițe, s'au desfăcut cu un interes vrednic de admirat în decursul acestei seri neuitate, între cei prezenti, cu un plus foarte considerabil.

Culmea voei bune eră când se începú dansul, care a durat până târđiu.

Duminecă s'au posat cu toții în corpore spre amintire, iar s'era a fost întrunire de adio în salónele „Ana Hoff“. Mulți, foarte mulți! au mers cu pași grei, finindu-se și acesta séră fericită din programul festivităților „României June“ cu regret că nu putú să du-

reze o eternitate, dar cu toții duc amintirea neștersă înălțătoare de suflet cu ei, mândria națională raportată de o parte din corpul națiunei întregi.

Sevrșindu-mi și eu afacerile cu care eră imbinată această călătorie, am plecat ca toți alții, ducând cu mine cele mai frumoase amintiri, și dorind din suflet, ca tinerimea română studioasă din Viena să pășescă și mai departe cu atât mai multă încredere în puterile sale proprii după succesul raportat ca până acuma, dar și cu mai mult conservatism național.

MARIÓRA Z. PETRESCU.



## Ilustrațiunile.

*Orfanii.* E tristă sörtea orfanului, dar decă sunt doi, tot se mai mângăie. Ilustrațiunea noastră, făcută după tabloul lui Oehmichen, ne înfașóeză doi orfani. Unul, băiatul, e încă prea mic; dar soru-sa e capabilă de lucru, ea îi câștigă pânea de tóte ăilele. Pictorul represintă momentul în care ea îi dă de mâncat.

*Scrisórea mult dorită.* În sfērșit, scrisórea mult dorită a sosit. Mirele seu i scrie din depărtare. Cu ce neastempér o deschide! Cu ce dor i absorbé tot cuvântul! El i scrie, că o iubeșce din tot sufletul, că numai la ea gândeșce și n'are altă dorință, decăt s'o potă revedé cât mai curénd! O citeșce și iarăș o citeșce. Apoi o ascunde. Și o scóte de nou, ca s'o mai citéscă odată, să mai simtă acea nespusă fericire, ce-i spune fiecare cuvânt, fiecare literă.



## LITERATURĂ și ARTE.

*Șciri literare și artistice.* Dl Strémbulescu, fost elev al școlei de bele-arte din București, al cărui tablou „Daphnis și Cloe“, a fost premiat cu marele premiu, a obținut de la ministrul școlólor o bursă, pentru a puté urmá un curs de pictură la München. — Dl A. D. Xenopol a scris o dramă în 5 acte, intitulată „Irina“, pe care a citit-o în Societatea științifică și literară din Iași. — Dl Alesandru Liuba din Maidan, precum se scrie din München „Dreptății“, a făcut acolo cu deplin succes esamenul de primire la școla superióră de artă, cursul de sculptură în lemn. — Dl Petru P. Herțe, invétător în Beins, invită la abonare pentru lucrarea sa intitulată „Pedagogia poporală“ séu „Maxime pedagogice“ care va costá 50 cr.

*Academia Română,* la incheierea sesiunii generale din anul acesta, s'a constituit astfel pentru anul 1896—97. — *A. Personalul Delegațiunii:* Președinte al Academiei Române dl N. Kretzulescu; asesori (vicepreședinți) din secțiunea literară dl Gr. G. Tocilescu, din secțiunea istorică dl I. Kalinderu, din secțiunea științifică dl P. S. Aurelian; secretar general (pe 7 ani, 1891—1898) dl D. A. Sturdza. — *B. Personalul secțiunilor.* I. Secțiunea literară, președinte dl A. Naum (Iași), vice-președinte dl D. C. Ollănescu (București), secretar (pe 7 ani 1890—1897) dl N. Quintescu (București), membri dl Ioan Caragian (Iași), dl Gh. Chițu (București), dl B. P. Hașdeu (București), dl T. Maiorescu (București), dl I. C. Negruzzi (București), dl Al. Roman (Budapeșta), dl Ioan Sbiera (Cernăuți), dl Gr.

G. Tocilescu (București), dl Iosif Vulcan (Oradea-Mare). II. Secțiunea istorică, președinte dl I. Kalinderu (București), vice-președinte dl A. D. Xenopol (Iași), secretar (pe 7 ani 1893—1900) dl Vasile Maniu (București), membri dl Vincențiu Babeș (Budapesta), dl Nicolae Ionescu (Iași), dl S. Fl. Marian (Suceva), dl A. M. Marienescu (Oradea-Mare), dl I. M. Moldovan (Blaș), dl A. Papadopol-Calimach (Tecuciu), dl D. A. Sturdza (București), (— Loc vacant). III. Secțiunea științifică, președinte dl Petre Poni (Iași), vice-președinte dl St. Fălcoianu (București), secretar (pe 7 ani 1893—1900) dl Gr. Ștefanescu (București), membri dl P. S. Aurelian (București), dl dr. V. Babeș (București), dl dr. I. Felix (București), dl Ion Ghica (București), dl Sp. Haret (București), dl N. Kretzulescu (București), dl Florian Porcius (Rodna), dl Nicolae Teclu (Viena), (— Loc vacant). — *C. Personalul comisiunilor.* I. Comisiunea permanentă a bibliotecii. Membri: Dl N. Quintescu, secretar al secțiunii literare. Dl V. Maniu, secretar al secțiunii istorice. Dl Gr. Ștefanescu, secretar al secțiunii științifice. II. Membru conservator al colecțiunii numismatice: dl D. A. Sturdza. III. Comisiunea pentru cercetarea cărților tipărite intrate la concurs pentru: Marele Premiu Năsturel-Hercu din Seria B, de 12.000 lei, destinat celei mai bune cărți în limba română, cu conținut de ori-ce natură, tipărită de la 1 ianuarie 1893 până la 31 octombrie 1896; și Premiul Statului Eliade-Rădulescu, de 5000 lei, destinat unei cărți scrise în limba română, cu conținut literar, care se va judeca mai meritorie printre cele publicate de la 1 ianuarie 1895 până la 31 octombrie 1896. Din secțiunea literară: Dnii: B. P. Hașdeu, A. Naum, A. Roman. Din secțiunea istorică: Dnii Gr. G. Tocilescu, V. A. Urechiă, A. D. Xenopol. Din secțiunea științifică: Dnii P. S. Aurelian, dr. V. Babeș, P. Poni. IV. Comisiunea pentru cercetarea lucrărilor intrate la concursul Premiului Statului Lazăr, de 5000 lei, pentru 1897, care se va decerne celei mai bune lucrări asupra subiectului: „Studiul vinurilor din România din punctul de vedere economic și al compoziției lor chimice“. Dnii P. S. Aurelian, Sp. Haret, P. Poni. V. Comisiunea Fundațiunii Adamachi: Dnii Sp. Haret, P. Poni, D. A. Sturdza. VI. Comisiunea Fundațiunii Ottetelesanu: Dnii I. Kalinderu, I. Negruzzi, D. A. Sturdza, V. A. Urechiă. VII. Comisiunea pentru împărțirea grătuită a cărților didactice din fondul Ioan Fătu: Dnii P. S. Aurelian, D. A. Sturdza, Gr. Ștefanescu. VIII. Comisiunea pentru pregătirea punerii în executare a dispozițiilor testamentului Ioan Agarici: Dnii P. S. Aurelian, N. Ionescu, Gr. G. Tocilescu.

*Studii Folklorice.* Dl Lazăr Șăineanu, bine cunoscut pe terenul folkloristicii române, premiat pentru o astfel de lucrare și de Academia Română, a scos la lumină de curând la București, în editura librăriei Socec, un volum nou, care poartă titlul: „Studii Folklorice“ cercetări în domeniul literaturii populare. Acest volum cuprinde diverse studii ale autorului, publicate prin unele reviste, dar prelucrate. Primul e consacrat Dilelor Babeș și legendei despre Dochia, care a apărut mai întâiu franțuzește. Apoi urmărește legenda meșterului Manole, pe care o studiază, începând cu grecii moderni, la toate popoarele. Vin Ielele séu Ținele rele, din care reproducem un capitol în nr. acesta al foii noastre. Studiul acesta ocupă cea mai mare parte a cărții, împărțindu-se în următoarele capitole: Ce sunt Ielele, Rolul Ielelor în literatura populară, Numirea sinonimă Dênsele, Vântoșele și Frumôșele, Polionomia Ielelor, Eti-

mologia vorbei Iele, Ființe mitice analoge Ielelor, Rolul vântului în volklor, Raportul Ielelor cu Irodiada. Alt studiu are titlul: Căpcâni, Căpcăuni, Căscăuni. Altul: Jidovii séu tătării séu uriașii; Filosof—Firoscop, — și „Graiul fără cuvinte“. Din acest indice încă se vede, că autorul se ocupă în lucrările sale de chestiuni foarte interesante. Are meritul d'a fi adunat tot ce au scris alții despre aceste materii și le grupează cu succes. Prețul 3 lei 50 bani.

*Gramatică Germană.* Intre gramaticile germane menite pentru tinerimea română, ocupă un loc de frunte „Gramatica Germană“ teoretică-practică, de Sava Popovici Barcianu, fost paroc gr. or. în Reșinari, ceea ce arată și faptul, că din această lucrare, Țilele trecute a apărut a cincea edițiune. Această e revădită și completată de dl dr. Daniil Popovici Barcianu, fiul repositului autor. Făcând și niște schimbări, volumul a eșit mai mare și astfel prețul este 1 fl. 40 cr. De vândare la Institutul Tipografic din Sibiu.

*Diaristic. Telegraful Român.* conform deciziunii sinodului arhidieceșan, are să iasă și în viitor de trei ori pe săptămână; în fiecare săptămână va avea un supliment pedagogic; iar prețul de abonament se va reduce de la 8 fl. la 6 fl. S'a enunțat, că abonarea acestui organ este obligatorie pentru fiecare preot și învățător; s'a recomandat apoi să se compună un comitet de redactare din bărbați competenți, cari pentru ostenele lor să fie remunerați. — *Epoca* din București începând de mâine duminică, va avea și un supliment literar, care se va numi „Epoca de duminică“ și va fi dirijată de dl L. C. Caragiale.

## TEATRU și MUSICĂ.

*Știri teatrale și musicale.* Dna *Aristița Romanescu* jăcă cu o trupă la Galați; de acolo se va duce la Iași și prin alte orașe. — *Tenorul I. Dumitrescu*, după o glorioasă stagiune în Charkoff, acuma cântă la Kiev, unde a și primit oferte pentru opera regală din Madrid și pentru opera imperială din Moscova, în vederea serbărilor încoronării țarului. — *Tinerul violinist Enescu* a obținut de la ministrul de culte al României o bursă pentru a-și pute urmă studiile la Paris.

*Teatrul Național din București.* Comitetul dirigiator în ședința sa din urmă a ales ca societari în locurile vacante, pe dna Gănescu, dșora Ciupăgia și pe dl Brezean.

*Piese nou.* La Teatrul Național din București stagiunea s'a închis. Acuma sânt la ordinea Țilei beneficiile. Intre aceste se află și doue piese originale noue și anume: „Femeile au dreptate“ comedie într'un act, de dl I. C. Bacalbașa și „Ion vodă cel cumplit“ dramă în versuri, în 4 acte, de dl V. Leonescu.

*Musica corală în armata română.* „România Musicală“ din București scrie, că s'a făcut încercarea d'a introduce musica corală în armata română. Încercarea s'a făcut cu soldații regimentului 21 de dorobanți și a reușit bine. Până acuma soldații au studiat perfect următoarele piese corale: La o rëndunică, Aidez pe Prut, Țera mea, Trecerea Dunărei, Până când frate ardelene, Cântecul vânătorului, României și fraților mei, Cântecul străinătății, Christos a înviat, Doue canone, Bate vântul, Țera ne chiamă. Tote aceste piese sânt cântate în armonie: tenori, primi și secunđi, baritoni și basi.

## BISERICĂ și ȘCOLĂ.

**Sfințirea mitropolitului Ciupercovici** s'a făcut la Viena în duminică trecută în biserica gr. or. de cătră episcopii Nicodim Milas al Dalmației și Gerasim Petranovici din Cattaro. Cu asta ocaziune, noul mitropolit a ținut un discurs în limba română, mulțumind împăratului și promițând a propovădui în credincioșii sei sentimentele dinastice și patriotice; apoi a vorbit despre misiunea bisericii greco-orientale.

**Sinodul arhiepiscopiei Sibitiului** s'a ocupat în deosebi de dotațiunea clerului și a pus bazele unei dotațiuni regulate. Prin introducerea căsătoriei civile, mai cu seamă protopresbiterii sunt loviți, căci ștergându-se licențele de cununii, li s'a tăiat cea mai mare parte a venitului; prin urmare sinodul mai înteu de sorțea lor a trebuit să se ocupe. Dar tot astfel a îngrițit sinodul și de sorțea clerului în deobște. S'a decis dar să se facă arunc de o corónă de suflet în arhiepiscopia intrégă, spre a creá un fond, la care adaugându-se și ajutorul de stat, protopresbiterii să primescă câte 1200 coróne pe an, iar mai târziu și alți preoți. Totodată s'a decis ca să se edifice un seminar nou, însărcinându-se consistoriul să studieze afacerea și să vină la sinodul viitor cu planuri gata. Și până la edificarea noului seminar, consistoriul s'a autorizat să edifice localuri corespunzătoare pe fondul de pân' acuma, votându-i-se spre acest scop 25.000 fl. Asesor consistorial onorar în senatul școlar s'a ales părintele Vasile Voina, iar asesor ordinar dl dr. Liviu Leményi.

**Sinodul eparchiei Aradului** asemenea s'a ocupat și de sorțea clerului. S'a decis ca protopresbiterii de la orașe să primescă drept despăgubire pentru perderile cauzate prin căsătoria civilă un ajutor anual de câte 500 fl., iar cei de la sate câte 400 fl., care se va plăti din ajutorul primit de la stat. Cu asta ocaziune aruncul de 1 cr. după un suflet s'a urcat la 2 cr. S'a constatat, că fondul bisericesc-clerical are 409.886 fl. 60 cr., cel preoțesc 291.031 fl. 81 cr., fondul școlar 47.198 fl. 31 cr., fondul pensional 31.192 fl. 85 cr.

**Asilul de copii gr. c. din Blaș** va deschide la 1 mai un curs de 6 săptămâni pentru pregătirea și providerea cu diplome de ecalificațiune a acelor candidate care doresc să fie aplicate ca ingrițitoare (bone, doice) la asilele de véră. Președintele Asilului e dl Ioan F. Negruț, la care au să se facă înscrierile până 'n 30 aprilie.

**Un nou doctor în drept.** Dl George Miclea, care ș-a făcut studiile juridice la academia de drept din Oradea-mare, țilele trecute a fost promovat la universitatea din Budapeșta, la gradul de doctor în drept.

## C E E N O U ?

**Hymen.** Dșóra Elvira D. Manole, fiica dlui Diamandi Manole din Brașov, se va cununá cu dl Stefan Hagi Theodorachy din București, mâne duminică la 14|26 aprilie în biserica St. Nicolae (Scheiu) din Brașov. Trimitem felicitările noastre tinerei părechi! — Dl Ioan Vassiu din Petroșeni se va cununá cu dșóra Roma Veturia Lucațiu din Bobâlna, la 13|25 !. c. în Orăștie. — Dl Alesandru Moldovan jr. din Deva s'a logodit cu dșóra Emilia Herbay din Dobra. — Dl Ioan

Voicu, funcționar în Brașov, s'a logodit cu dșóra Maria Brat tot de acolo.

**Știri personale.** Regele și regina României, cari s'au întors acasă de la Abazzia, vor petrece o parte din véră la Curtea-de-Argeș; în vederea acésta, palatul episcopal de acolo va fi mobilat din nou, cu mobile din Viena. — Dl dr. Felix, membru al Academiei Române, s'a supus la Viena unei operațiuni la urechie, care a reușit. — Dl V. Pușcariu, inginer la stațiunea balneară Govora din România, a fost numit în serviciul central al minelor. — Dl dr. Aurel Cosma a făcut în Budapeșta censură de avocat și-și va deschide cancelăria în Timișóra.

**Procese de presă.** Procesul «Dreptății» din Timișóra, intentat contra dlui dr. George Candrea, despre care am scris în nr. trecut, s'a terminat prin condamnarea numitului fost redactor, care nici nu s'a înfășoșat la pertractare, fiind că s'a mutat în România; sentința sună astfel: doi ani arest de stat, 1450 fl. se detrage din cauțiune; spese de procedură 95 fl., curatorului 120 fl. Curatorul a insinuat nulitate. — «Fóia Poporului» are un nou proces de presă; acesta se va pertractá la 5 mai în Cluș.

**Români din Basarabia la încoronarea țarului** vor fi reprezentați prin marii proprietari Lazu și Chiriac, cari totodată vor înaintá țarului o cerere subscrisă de totă nobilimea de acolo, în cap cu mareșalul ei dl Alesandru Catargi, cerând să li se dea voie ca în bisericile românești serviciul dumnezeesc să se pótă face în limba română. Cererea acésta e spriginită și de episcopul Pavel din Chișineu.

**Rochiile principesei Maria a României.** Se știe, că principele Ferdinand și principesa Maria vor reprezintă curtea României la încoronarea țarului în Moscova. Acum se știe, că cu ocaziunea aceea se vor da la Moscova 18 baluri și principesa Maria ș-a comandat pentru multele solenități 35 de toalete, cari costă peste 60.000 lei.

**Necrológe.** George I. Dogariu, jurist în anul III la academia de drept din Oradea-mare, unul din tinerii cei mai distinși, a încetat din viétă la Arad în 8|20 aprilie, în etate de 21 ani, jelit de mamă-sa véc. Iulia Dogariu, de surorile sale Ana și Iulia și de toți colegii sei, dintre cari șese enși s'au dus și la înmormântarea lui, în Arad. — George Platoș, paroc gr. or. în Săcel, a repositat la 5|17 aprilie, în etate de 63 ani.

## Călindarul săptămânei.

Duminica Slăbănogului, Ev dela Iobn, c 5. gl. 3, a inv. 4.			
Ziua sept.	Călindarul vechiu	Călind. nou	Sórele.
Duminică 14	Păr. Martin	26 Ezechia	4 26 7 0
Luni 15	SS. ap. Arist. și Trof.	27 Anastasiu	4 24 7 2
Marți 17	Cuv. Simeon	28 Vitalis	4 22 7 4
Mercuri 16	Mart. Agap.	29 Petrus	4 20 7 5
Joi 18	Păr. Ioan	30 Eutropia	4 18 7 7
Vineri 19	Cuv. Ioan Pustn.	1 Mai Mart F.	4 16 7 9
Sâmbătă 20	Teodor Trich.	2 Sigismund	4 14 7 11

## Treiluniul april-junie

a început cu nr. trecut. Rugăm pe toți aceia a căror abonamente a expirat, să binevoiescă a le înnoi de timpuriu, căci numai cu abonamente plătite regulat înainte putem susține fóia. Cei ce nu mai vor să rămână abonați, sunt rugați a ne innapoiá numărul acesta, ca să le sistăm espedarea.

Proprietar, redactor respunzător și editor: **IOSIF VULCAN.** (STRADA PRINCIPALĂ 375 A.)

Cu TIPARUL LUI IOSIF LÁNG ÎN ORADEA-MARE.